

Record personal de Josep Maria Benet i Jornet

El dramaturg Josep Maria Benet i Jornet en l'homenatge que va rebre al TNC el juny de 2015.

La COVID-19 s'ha endut el dramaturg Josep Maria Benet i Jornet, un dels homes de teatre més populars de l'escena catalana. Feia uns quants anys que la malaltia de l'Alzheimer li havia robat la memòria i la possibilitat d'escriure. Podria valer-me d'altres llocs comuns com aquest, que s'han dit en els mitjans, o resumir en quatre pinzellades la seva trajectòria com a dramaturg, guionista i adaptador, però m'estimo més enfilari, si m'ho permeteu, un record més personal.

Quan feia segon de carrera a la UB (1990-1991), vaig triar l'obra *Desig* com a tema del treball de l'assignatura Literatura catalana contemporània. En aquell moment, no estava ni editada en llibre. S'havia publicat a la revista *Escena* el 1989 i vaig haver-la de llegir a la biblioteca de l'Institut del Teatre, a l'antiga seu del carrer de Sant Pere Més Baix. Des de les primeres rèpliques, el text em va cap-

titivar qui-sap-lo i vaig rellegir-lo diverses vegades per treure'n l'entrellat.

El professor Enric Gallén, que impartia l'assignatura, ens va convidar en petit comitè a l'assaig general de l'obra, al Teatre Romea, el 1991. Va ser una experiència memorable. Benet i Jornet ens va rebre, com era habitual en ell, amb els braços oberts i amb una simpatia i modèstia que ens va sorprendre, joves estudiants com érem. Recordo que Josep Maria Pou va aturar, de cop, l'intens monòleg de l'home amb una paraulota gruixuda i va exigir als qui es movien per la rereescena que deixessin de fer soroll.

El treball universitari sobre *Desig*, molt voluntariós, va ser la meva primera incursió en l'anàlisi teatral i va determinar que, en acabar la llicenciatura, em passés bona part de l'estiu, en terres valencianes, llegint tota l'obra dramàtica de Benet i Jornet publicada fins aleshores. M'havia plantejat fins i tot de

consagrar-hi la tesi doctoral, però finalment —per diverses raons que no venen a tomb— vaig decantar-me per un altre tema.

El 2002, Edicions 62 em va sol·licitar un pròleg per a la seva comèdia *Això, a un fill, no se li fa*. Va ser aleshores quan vaig poder parlar-hi una tarda sencera al seu pis del carrer de Balmes, ple de llibres pertot arreu. A més de conversar sobre temes teatrals, em va encantar que volgués conèixer-me i em dedicués tantes atencions. Recordo també que, tot satisfet, em va mostrar les lleixes que ocupava La Bibliothèque de la Pléiade i, la joia de la corona, la documentació que guardava de les seves obres teatrals i que el 2011 va donar a la Biblioteca de Catalunya.

Abans de publicar *L'habitació del nen* (2003), me'n va enviar l'original per correu electrònic. Va ser tot un honor. Al cap d'un temps, després de participar en un acte acadèmic a la UAB, va explicar-me, tot dinant junts al restaurant de la Plaça Cívica, sucoses batalles teatrals de l'època de l'EADAG. Home apassionat, entusiasta, generós, accessible i agraït, defensava les seves posicions amb efusió i estava contentíssim de venir a la universitat i de saber que programàvem els seus textos en les assignatures de literatura i teatre.

El 2006, vam retrobar-nos en diversos encontres acadèmics o teatrals a París i a la UAB. La seva dramaturgia —com la d'altres autors catalans— era estudiada a les universitats d'aquí i de fora. Bon coneixedor dels clàssics teatrals, aleshores ja s'havia convertit en una baula important en la cadena de transmissió de la dramaturgia catalana. Del desert dels anys seixanta a la florida d'aquestes darreres dècades, Benet i Jornet havia treballat infatigablement perquè el teatre català contemporani tingués una presència digna en els escenaris.